

Bestemmelse, som siger, at den arbejdsløse er forpligtet til at tage det Arbejde, som Kassens Bestyrelse maatte anvisе ham, paalægges det jo i Virkeligheden derigen-nem Bestyrelsen at foretage en Anvisning. Jeg blev valgt ind i Bestyrelsen for det gamle københavnske Anvisningskontor. Dette Kontor startedes jo, fordi det saa ud til, at denne Sag til syvende og sidst skulde blive en Kampsag, idet Arbejdsgiverne ogsaa havde tænkt at oprette en Arbejdsanvisning, skønt Anvisningen før den Tid — efter min Mening paa en udmærket Maade — var foretaget gennem de faglige Organisationer. Saa startedes altsaa dette Kontor, og det er givet, at der straks opstod meget stor Utilfredshed med den Maade, hvorpaa Anvisningen foregik. Jeg tilhører selv et Haandværksfag, og jeg har lagt Mærke til, at det for os, der kender Arbejderne i dette Fag, kender deres Udvikling i Faget, er betydelig lettere at anvisе en Arbejder til det Arbejde, der netop ønskes udført. Det er givet, at naar man skal bruge Folk, der stort set skal anvisе Arbejdere til alle mulige Brancher [og] Fag, saa er der deri et uheldigt Moment. Jeg sad en Dag ude paa Kontoret i Guldbergsgade for at kontrolere Arbejdet derude, idet der var mange, der havde klaget over den Maade, hvorpaa de Assistenten, der skulde anvisе Arbejde, udførte denne Anvisning. Jeg sad og hørte paa, hvorledes de arbejdsløse af de unge Assistenten blev eksamineret om, hvorledes de kunde udføre deres Arbejde. Der blev kaldt en Mand ind. Der skulde ansættes en Kusk, og det skulde være en Kusk, der kendte Byen godt. Det skulde Manden svare ja eller nej til. Den paagældende svarede ja, han kunde udføre det Arbejde, men saa siger den unge Assistent: Ved De, hvad jeg tror? Jeg tror, De kører meget bedre bag paa en Sporvogn, end De kører med en Vogn. I et andet Tilfælde fik en Maler det Svar, efter at han havde svaret ja til at kunne udføre det paagældende Arbejde, at det kunde han sikkert ikke, for han havde ingen Manchetter paa. Det er den Slags Anvisning, som naturligvis irriterer de paagældende. Det er komplet umuligt for den paagældende Assistent med nogen som helst Ret at kunne udtale sig i den Retning, som disse Par Eksempler viser.

Da vi fik Loven om Arbejdsanvisning, blev denne lagt ind under et Direktorat. Det forbavsende mig den Gang saa meget mere, som man med Hensyn til den langt vigtigere

Institution: Arbejdsløshedskasserne i Loven fastslog, at den øverste Chef skulde kaldes Inspektør. Men for dette Anvisningskontor skulde man nødvendigvis have en Direktør. Det blev saa senere vedtaget, at man skulde dele Anvisningen saaledes, at den Anvisning, som angik de uorganiserede Arbejdere, skulde foretages eet Sted, medens Arbejdsanvisningen for de organiserede Arbejdere skulde ske gennem Arbejdsløshedskasserne.

Efter at den nye Ordning var gennemført, blev jeg overført som Medlem af Tilsynsraadet for Centralarbejdsanvisningen, og jeg har med Hensyn til denne Institution det samme Indtryk: at den har ikke virket fuldt tilfredsstillende. Der har paa Møderne mellem Arbejdsgivernes og Arbejdernes Repræsentanter altid været forskellige Meninger om selve Arbejdsmaaden; og man har fra Arbejdsgivernes Side faaet det Indtryk, at Arbejdsanvisningen indenfor Arbejdsløshedskasserne ikke sker upartisk, medens Arbejderne for en stor Del har faaet det Indtryk, at Centralledelsen for Arbejdsanvisningskontorerne staar for meget paa Arbejdsgivernes Side. Begge disse Tendenser er til Stede, og jeg betragter det som uheldigt.

Nu nævnte den højtærede Indenrigsminister i Gaar, at der var — jeg tror, det gjaldt for de sidste 5 Aar — indkommet 175 000 Anmodninger om at faa anvist Arbejde. Det er nok muligt, men det kunde være ønskeligt, om man indenfor de forskellige Fag havde Oplysninger om, til hvor mange Tusinder der er anvist Arbejde udenfor Centralarbejdsanvisningskontorerne. Jeg synes, det af mange Grunde vilde vilde være ret interessant at faa dette oplyst, ikke mindst for at man kunde se, at den Tro, som man fra Arbejdsgivernes Side har: at disse Kontorer virker partisk, ikke er rigtig. Jeg har indenfor mit eget Fag, der, som jeg sagde, er et Haandværksfag, foretaget en Opgørelse i denne Henseende for de to sidste Aar, og jeg er kommet til det Resultat, at hvis Forholdet er noget lignende i andre Fag og navnlig indenfor Industrierne, har Lovgivningen med Hensyn til Arbejdsanvisningen ikke meget stor Betydning. For Aaret 1919—20 har vor Kasse anvist 481 Arbejdere Arbejde, ved egen Hjælp har 503 faaet Arbejde, og den af Staten støttede Arbejdsanvisning har i samme Tidsrum kun anvist 135 Arbejdere Arbejde. Gaar vi til 1920—21, ser vi, at vor egen Anvisning — altsaa den, der er foregaaet paa den Maade, at Arbejdsgiverne direkte